

lignende Art og med mindst samme Lønning som den, vedkommende beklædte umiddelbart, før han overtog Ministerstillingen. Hvis den paagældende ikke inden 10 Aar har faaet en saadan Stilling, bliver han at sætte paa Pension efter de almindelige Regler som forhenværende Tjenestemand, men saaledes, at saavel hans Ministertid som den Tid, han har været paa Vente- penge, lægges til som Grundlag for Pensionsberegningen.

Jeg mener, at der med disse Bestemmelser er taget rimeligt Hensyn til at sikre det, som jeg nævnte før, at egnede Emner til Ministerstillingerne faar Garanti for deres økonomiske Eksistens, men paa den anden Side forekommer det mig billigt og rimeligt, at det System, vi hidtil har haft, i væsentlig Grad indskrænkes. Man kan vel nok uden at være Spaamand forudse, at vi i den nærmeste Aarrække staa overfor Sandsynligheden af Mindretalsregeringer med kort Levetid, og naar det er Tilfældet, vilde det være ganske urimeligt, om den Adgang, der hidtil har været til at oppebære fuld Pension, ikke skulde begrænses ved Kauteler i Lovgivningen.

Det er min Tro, at dette Forslag nærmer sig en Middelløsning, men jeg vil paa den anden Side villigt erkende, at 8 Aar under Nutidens parlamentariske Forhold er en lang Tid; disse 8 Aar kan der maaske diskuteres om. Jeg vil dog gøre den Bemærkning, at det selvfølgelig ikke er Meningen, at Ministerstillingerne skulde beklædes ud i et Træk i 8 Aar; Meningen er kun, at den paagældende skal have beklædt Ministerstillingen sammenlagt i 8 Aar. Men om dette Tidsrum kan der selvfølgelig forhandles. I England, hvor Ministerierne er store, har man Ministerstillingerne inddelt i Klasser, saaledes at Ministre af 1ste Klasse, de øverste, de mest betroede Ministre, kun skal have beklædt Stillingerne i 4 Aar, Ministrene af 2den Klasse i 6 Aar og Ministrene af 3die Klasse i 10 Aar. Denne Tidsfrist kan der selvfølgelig altid forhandles om, det er et Opportunitetsspørgsmaal, ikke et Principsspørgsmaal. Det principielle er, at der tilvejebringes en Reform paa dette Omraade, en Reform, som begrænser den nugældende Adgang til at oppebære Ministerpension.

Der er i mit Forslag slet ikke taget

Sigte paa Personer, som oppebærer Ministerpensioner. Der er heller ikke taget Sigte paa de nuværende Medlemmer af den højtærede Regering, for jeg finder, det vilde være ganske urimeligt, om Medlemmer af den siddende Regering ikke skulde oppebære Pension lige saa vel som deres For-gængere i Embedet. Den Ordning, der her foreslaas, tager Sigte paa Fremtiden, og jeg har derfor ogsaa ladet Spørgsmaalet om Formuleringen af den Paragraf, som skal indeholde Bestemmelser om Lovens Ikrafttræden, staa aabent, idet jeg mener, at der i denne Paragraf bør indføjes en positiv Bestemmelse om, at Loven ikke gælder for Medlemmer af den siddende Regering saa lidt som for Medlemmer af tidligere Regeringer. Det er ikke Meningen med denne Lov at øve Chikane overfor tidligere eller nuværende Ministre, men kun for Fremtiden at tilvejebringe en Ordning, som tilfredsstiller baade rimelige statsfinansielle Krav og rimelige Krav ude i den offentlige Mening om en vis Beskedenhed og Sømmelighed paa dette Omraade.

Jeg skal endelig til Slut have Lov til at forelægge et Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 342 af 7. August 1922 om Hærens Ordning. Det Forslag, jeg hermed har den Ære at forelægge det høje Ting og den offentlige Mening til Overvejelse, er hverken baaret af en ensidig pacifistisk eller af en ensidig militaristisk Tendens, og det indeholder derfor for saa vidt intet urovækkende eller sensationelt. Dets Maal er begrænset til indenfor de finansielle Rammer af den i 1922 vedtagne Hærordning at søge den danske Hærs Forsvarsevne forbedret, idet der raades Bod paa de beklageligste af 1922-Ordningens Mangler, Mangler, som fra sagkyndig Side allerede den Gang paataltes, uden at Sagskundskabens Advarsler blev taget til Følge, men som de Erfaringer, der er høstet i den forløbne Tid, har stillet i et stadig skarpere Lys.

Det Militærforlig, som Venstre i 1922 fik de Konservative til at indgaa paa, var hovedsagelig bestemt af finanspolitiske og partitaktiske Hensyn, kun i underordnet Grad af Interesse for vort Forsvars bedst mulige Reorganisation. De Konservative undskyldte deres Tilslutning til Forliget med, at man i modsat Fald i den nærmeste